

Arrest

nr. 290 676 van 21 juni 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 april 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. GEENS en van attaché Y. HOLSTERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 3 juli 2020 en verzoekt op 3 september 2020 om internationale bescherming. Op 4 april 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend naar verzoeker wordt verstuurd, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnie Pashtun te zijn. U bent moslim van de soennitische stroming. U bent geboren in Shengor Gul, Shigal district, Kunar provincie en woonde daar tot aan uw vertrek uit Afghanistan. U bent ongeschoold en hielp sinds uw 10 jaar uw vader in de bouw. U begon in 2010 als soldaat bij de Afghaanse nationale politie (ANP) te werken, in het district Sar Hawza van provincie Paktika aan controlepost Palaw, en werkte daar tot aan uw vertrek medio 2017.

U verklaart dat de Taliban te weten was gekomen dat u werkte bij de nationale politie in Afghanistan. Wanneer u al 3 jaar bij de ANP werkte hing de Taliban een lijst aan de moskee met alle namen van dorpelingen die moesten stoppen met hun werk voor de overheid. Ook uw naam stond hierop vermeld. Wanneer u jaren later, in 2017, naar huis ging voor uw vakantie probeerde u uit het zicht te blijven van de Taliban. Echter, op de laatste dag van uw vakantie ging u eten bij uw paternale oom. Op de terugweg zag iemand u. De dag erop kwam de Taliban naar uw huis en begon op uw huis te schieten. U kon op tijd wegvlugten. U schuilde in een wagen bij het districtscentrum en belde een vriend op die u zou helpen een smokkelaar te zoeken. Na drie nachten in Kabul te verblijven bij de smokkelaar, verliet u het land via Nimruz.

U passeerde Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk tot u op 3 juli 2020 in België aankwam. Op 3 september 2020 diende u een verzoek in om internationale bescherming.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende originele documenten neer: uw taskara, uw werkbadge, uw bankkaart en een certificaat van een opleiding bij de politie.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden u er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U bent er niet in geslaagd het Commissariaat-generaal ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

*Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u **niet aannemelijk wist te maken jarenlang tewerkgesteld te zijn geweest bij de Afghaanse nationale politie (ANP)**. Immers, op tal van punten overtuigen uw verklaringen niet, blijken ze onwaarschijnlijk of zijn ze tegenstrijdig met informatie waarover het CGVS beschikt, wat de geloofwaardigheid van uw beweerde profiel compleet ondermijnt.*

Ten eerste vertelde u over uw rekrutering dat u met uw taskara naar het districtshuis ging, dat er een dorpeling (en tevens een politieagent) borg stond voor u en u nadien naar de controlepost werd gestuurd (Notities Persoonlijk Onderhoud (hierna: NPO), dd. 2.09.21, p.9). Echter, volgens informatie waar het CGVS over beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier (COI Focus), blijkt dat een rekruteringsprocedure uit meerdere fases bestaat. Zo moet u een aanvraag indienen bij een rekruteringscentrum, en niet bij het districtshuis zoals u aangaf. Daarnaast zouden er fysieke en geschiktheidstesten volgen, waarover u met geen woord repte. Ten slotte dient u niet enkel een taskara voor te leggen, maar ook twee getekende aanbevelingen van overheidsfiguren. Zelfs rekening houdende met het feit dat de procedure lokaal kan afwijken, is het verhaal dat u liet optekenen wel compleet verschillend van deze standaard om gerekruteerd te worden door de Afghaanse nationale politie.

Ten tweede konden ook uw verklaringen omtrent uw opleiding niet overtuigen. Om te beginnen gaf u aan uw training gevolgd te hebben in Paktika (NPO, p.22). Uit informatie waar het CGVS over beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat er in Afghanistan trainingscentra zijn waar ANP-rekruten opgeleid worden in de provincies Bamiyan, Jalalabad, Gardez, Kandahar, Herat, Mazar-e-Sharif, Wardak en Kunduz. In Paktika is er opvallend genoeg geen trainingscenter terug te vinden (Zie COI Focus). Verder verklaarde u initieel dat u 45 dagen opleiding heeft gekregen. U leerde daarin om een

kwartslag naar links te draaien, naar rechts te draaien en achteruit te draaien. Verder sprak u over praktische lessen zoals stappen, aanvallen, omringen van mensen... (NPO, p.10). U zou geen theoretische lessen gekregen hebben zoals normaal voorzien wordt wanneer iemand toetreedt tot de nationale politie. Volgens informatie waar het CGVS over beschikt, en toegevoegd in het administratief dossier (COI Focus), zou een opleiding bestaan uit vijf weken voor ongeschoolde rekruten, daar zou ook nog een verplichte alfabetiseringscursus bij komen. In de basiscursus worden tal van theoretische vakken gegeven waaronder mensenrechten, politietaken, wapens, schrijftechnieken... U had echter geen kennis van één van deze vakken. Gevraagd naar uw kennis over wetgeving kon u enkel vertellen dat u de bevolking diende te respecteren en geen misbruik mag maken van het uniform en het pistool (NPO, p.10).

Ten derde kon ook uw kennis over de nationale politie niet overtuigen. Van een plaats waar u jarenlang gewerkt zou hebben, kan verwacht worden dat u hier uitgebreid en doorleefd over kan praten. U bleef echter vaag en oppervlakkig, hetgeen de geloofwaardigheid van uw werk als soldaat bij de ANP nog verder ondermijnt. Zo blijkt u om te beginnen niet op de hoogte van uw rang bij de politie, u zegt simpelweg dat u 'soldaat' was. Terwijl de rangen opvallend genoeg beginnen bij 'agent' (NPO, p.8). Daarnaast geeft u aan dat het standaard uniform van de ANP groenachtig zou zijn, terwijl dit blauwgrijs is (NPO, p.12). Dat is echter niet het enige. Wanneer u gevraagd wordt naar uw overste, spreekt u van een 'subdirecteur', een opmerkelijke titel binnen een politiestructuur (NPO, p.12). U weet ook geen naam te noemen wanneer u gevraagd wordt naar wie uw opleider was. Meer zelfs, wanneer de naam wordt genoemd die op uw opleidingscertificaat staat onder 'opleider', blijkt u wonderwel nog nooit van deze naam gehoord te hebben (NPO, p.12 en 13). Ten slotte bent u niet op de hoogte van de verschillende onderdelen van de nationale politie. Zo kan u zelf de structuur niet uitleggen, maar ook wanneer er gevraagd wordt naar de anti-misdaad politie of de family response unit weet u hier geen uitleg over te geven (NPO, p.10 en 12). Van iemand die enkele jaren tewerkgesteld was bij de politie, kan verwacht worden dat hij/zij correct op deze vragen kan antwoorden.

Dit alles terzijde dient ook gewezen te worden op het feit dat, zelfs al had u uw werk als politieagent bij de ANP aannemelijk weten maken -quod non-, er in Afghanistan, louter als gevolg van uw vermeende beroepsbezigheden, niet noodzakelijk een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van uw persoon bestaat. Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus dient u immers aannemelijk te maken dat u persoonlijk het slachtoffer was van vervolgingsfeiten in de vluchtelingerechtelijke zin, of er, omwille van bepaalde reden(en), in de toekomst, bijvoorbeeld in geval van terugkeer naar Afghanistan, aan blootgesteld zou worden.

Ook hierin bent u evenwel niet geslaagd, daar u niet aannemelijk wist te maken dat u persoonlijk door de Taliban bedreigd en gezocht werd. Uit het voorgaande kon namelijk worden geconcludeerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw tewerkstelling bij de ANP in Sar Hawza (provincie Paktika). Gezien uw persoonlijke problemen, die aanleiding hebben gegeven tot uw vlucht uit Afghanistan, voortvloeiden uit uw job, volgt hier logischerwijze uit dat ook maar moeilijk geloof kan worden gehecht aan uw persoonlijk relaas en de bedreigingen aan uw adres.

Bovendien bleek de ongeloofwaardigheid van uw relaas ook uit verschillende inconsistenties, tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden die werden vastgesteld doorheen uw verklaringen.

Ten eerste is het compleet onaannemelijk dat u op uw laatste vakantiedag overdag over een padje zou lopen van uw oom naar huis. Dit terwijl u duidelijk goed op de hoogte was van het risico en de voorbijgangers en jaren enorm voorzichtig zou zijn geweest (NPO, p. 19). Zo geeft u aan nooit het huis uit te zijn geweest en steeds aan te komen en te vertrekken in de nacht als u naar huis ging (NPO, p.19). Uw verklaring dat u op dat moment dacht dat het wel veilig zou zijn en dat u geen problemen ging krijgen kan dan ook niet overtuigen (NPO, p.19). Daarnaast is het ook weinig aannemelijk dat wanneer de Talibs de dag nadien langs uw huis komen en u daar treffen ze op u zouden beginnen schieten maar u niet zouden raken of achter u aan zouden gaan. Naast deze incidenten, bent u op geen enkel ander moment in aanraking geweest met de Taliban (NPO, p.19).

Ten tweede is het ook opmerkelijk dat u initieel op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) sprak over veel brieven die gestuurd zouden zijn via de moskee, u sprak toen ook over een lijst waar uw naam op zou opstaan (Vragenlijst CGVS, pt.3.5, dd.22.12.20). Op het persoonlijk onderhoud verklaarde u eerst dat u bedreigd werd en de Talibs uw familie bedreigden waarna er ook een lijst werd opgehangen aan de moskee met uw naam erop (NPO, p.18). Even later zegt u dat de Taliban eerst de lijst zou opgehangen hebben aan de moskee en pas nadien naar uw huis kwamen om u te bedreigen (NPO, p.18). Opmerkelijk genoeg maakte u tijdens uw persoonlijk onderhoud helemaal geen gewag van dreigbrieven, laat staan

van veel dreigbrieven. Hierop gewezen, gaf u aan u dat u het (eerder) niet had over dreigbrieven, maar dat de Taliban gewoon langskwam en u en uw vader op die manier bedreigde, ze kwamen langs wanneer ze maar wilden. Dat verklaart echter niet waarom u het eerst expliciet over dreigbrieven had. Daarnaast maakte u ook geen gewag van andere incidenten of benaderingen door de Taliban dan diegene die reeds aan bod kwam (NPO, p.20). Dat u dat niet gezegd zou hebben bij de DVZ (NPO, p.20) is daarvoor uiteraard geen afdoende verklaring. Dat u over uw problemen dermate uiteenlopende verklaringen aflegde, ondermijnt opnieuw de geloofwaardigheid van uw relaas. Des te meer omdat u op de DVZ de vragenlijst invulde met behulp van een tolk het Pashtu machtig. Het feit dat daar gevraagd werd om bondig te antwoorden op de gestelde vragen ontslaat u niet van uw medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk uw vluchtmotieven te vermelden. Er kan redelijkerwijze verwacht worden dat u alle wezenlijke elementen uit uw vluchtrelaas daar zou vermelden. Bovendien werden uw verklaringen op de DVZ aan u voorgelezen in het Pashtu en heeft u voor akkoord ondertekend met de inhoud ervan (Zie administratief dossier). Ook bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS gaf u aan dat het interview op de DVZ goed was verlopen en u de tolk er goed verstond. U geeft daar reeds aan dat u niet zou gezegd hebben over dreigbrieven, maar zoals reeds vermeld kan dit niet verklaren waarom het wel zo genoteerd is (NPO, p.3). De vaststelling dat u de DVZ essentiële elementen anders vermeldde, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid ervan.

Ten derde gaf u aan gestart te zijn bij de politie in 1389 (Gregoriaanse kalender hetzelfde als 2010). Vervolgens verklaart u dat de zogenaamde lijst werd opgehangen wanneer u reeds 3 jaar in dienst was, dit was dan rond 2013. In die eerste drie jaren zou u nooit problemen hebben ondervonden, de Taliban zou niet aanwezig zijn geweest in uw regio. Toch geeft u aan in die jaren reeds voorzichtig te zijn geweest, u ging immers steeds in de nacht naar huis en vertrok u opnieuw in de nacht (NPO, p.19). U hebt Afghanistan verlaten in 2017, in dezelfde maand dat uw problemen begonnen zijn. Er kan dus gesteld worden dat tussen het moment dat de lijst werd opgehangen, en uw vertrek uit Afghanistan, er geen enkel incident heeft plaatsgevonden in een periode van vier jaar (NPO, p.8, 19). U zou volgens uw verklaringen überhaupt zelfs maar 5 à 6 jaar gewerkt hebben bij de ANP, wat zoveel betekent als tot 2015 of 2016, minstens een jaar voor uw effectief vertrek uit Afghanistan (NPO, p.8). Bovendien wordt uw vrees jegens de Taliban nog verder gerelativeerd door de vaststelling dat uw familie tot op heden zonder problemen in uw dorp kan verblijven. U verklaart dat het goed met ze gaat en ze geen problemen hebben (NPO, p.7). Het is niet aannemelijk, gelet op uw verklaringen, dat indien de Taliban daadwerkelijk op zoek was naar u, ze het hebben opgegeven op hetzelfde moment dat u het land zou zijn verlaten.

Gelet op het feit dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België als politieagent voor de ANP heeft gewerkt en er evenmin geloof gehecht kan worden aan de vervolgingsfeiten die u omwille van uw job zou hebben meegemaakt, dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

U legde weliswaar enkele **documenten** neer, deze vermogen echter niet bovenstaande appreciatie in de positieve zin om te ombuigen. Vooreerst dient opgemerkt dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Bovendien blijkt uit toegevoegde informatie dat allerhande documenten, wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan, eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Afgaanse documenten hebben dan ook sowieso een zeer beperkte bewijswaarde. Om die redenen kan er dan ook geen bewijswaarde gegeven worden aan de documenten die u neerlegde met betrekking tot uw voorgehouden tewerkstelling bij de ANP. Foto's van uzelf tijdens de uitoefening van uw werk legde u niet voor. Uw taskara levert hoogstens een begin van bewijs van uw identiteit.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EASO Country Guidance: Afghanistan** van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus),

Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan**

Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U laat echter na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09,

M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie-richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/202201EASOCOIReportAfghanistanCountryfocus.pdf>, **UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security** van januari 2022, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sqreportonafghanistanjanuary2022.pdf>) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker geeft vooreerst een algemene en theoretische uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming.

Vervolgens stelt verzoeker dat het besluit van de commissaris-generaal, dat hij niet wist te overtuigen dat er in zijn hoofd een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, zou bestaan, niet berust op een zorgvuldig onderzoek.

Verzoeker betwist het oordeel in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat hij bij terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees heeft voor zijn leven, aan de hand van het volgende betoog:

“4. Door verzoeker werd tijdens zijn persoonlijk onderhoud kenbaar gemaakt dat hij sinds 2010 als soldaat bij de Afghaanse nationale politie (ANP) begon te werken in het district Sar Hazwa in de provincie Paktika aan de controlepost Palaw. Verzoeker voerde dit werk uit tot zijn vertrek medio 2017.

Het uitgevoerde beroep door verzoeker wordt evenwel betwist in de bestreden beslissing door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Verzoeker benadrukt dat, indien de persoonlijke situatie van verzoeker in acht wordt genomen, niet blijkt dat het standpunt in de bestreden beslissing kan worden bijgetreden dat het relaas van verzoeker ongeloofwaardig zou zijn.

Verzoeker genoot slechts een beperkte scholing. Hij verkreeg een basistraining bij de politie in Pakita. Hij had geen leidinggevende taken en voerde eenzelfde werk uit. Verzoeker heeft naar best vermogen een antwoord proberen te formuleren op de vragen die hem werden gesteld. Er kan geen resultaatsverplichting worden opgelegd aan verzoeker om alle gestelde vragen te beantwoorden. Het komt er echter op aan om de geloofwaardigheid van de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd te toetsen aan zijn persoonlijke situatie. Hieruit blijkt niet dat het relaas van verzoeker ongeloofwaardig zou zijn.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zich baseert is bovendien niet sluitend. Afwijkingen zijn mogelijk, zoals dit kennelijk het geval was in de regio waar verzoeker zijn training deed en waar hij gestationeerd was.

Verzoeker lichtte vervolgens toe dat hij reeds langdurig gevisieerd werd door de taliban omwille van zijn werkzaamheden bij de overheid, hetgeen vlak voor zijn vertrek tot een treffen is gekomen. Verzoeker werd opgemerkt, waarna hij prominent in het vizier kwam van de taliban. Door deze onvoorzichtigheid, waarbij verzoeker verkeerdelijk aannam dat hij niet zou worden opgemerkt toen hij over een pad naar zijn oom zou wandelen, diende verzoeker Afghanistan te verlaten.

Verzoeker wil benadrukken dat hij jarenlang de nodige voorzorgen heeft genomen om uit het zicht te blijven van de taliban, aangezien hij vermeld werd op een lijst van personen die hun werk voor de overheid moesten stopzetten van de taliban. Op een onvoorzichtig moment, de vakantie indachtig, is hij toch in de Problemen gekomen. Hierdoor kwam hij in het vizier van de taliban, terwijl hij voordien geen grote Problemen kende.

Verzoeker werd hierdoor persoonlijk gevisieerd door de taliban. Zijn familie bleef hiervan gespaard door zijn vertrek uit Afghanistan. Hiermee had de taliban namelijk zijn doel bereikt, met name dat verzoeker niet meer werkzaam kon zijn voor de overheid.

Ook tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verzoeker zijn persoonlijke situatie toegelicht. Dit diende evenwel kort te gebeuren en binnen het kader dat de Dienst Vreemdelingenzaken voorzag.

De verzoekende partij wijst er op dat het verslag van het persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen afbreuk kan doen aan de geloofwaardigheid van de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd.

Tijdens het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd hij niet bijgestaan door een vertrouwenspersoon of een raadsman. De leiding van het onderhoud lag volledig in handen bij de medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken, zonder enige controle. Verzoeker was volledig op zichzelf aangewezen. Verzoeker spreekt de taal niet en was volledig afhankelijk van de persoon van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Tijdens het onderhoud werden aan de verzoekende partij vragen gesteld. Verzoeker gaf vervolgens een antwoord op de vragen die hem werden gesteld, opnieuw naar best vermogen. Op alle vragen moest kort worden geantwoord. Het werd aan verzoeker duidelijk gemaakt dat hij nadien meer kon vertellen tijdens het onderhoud bij het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Dit onderhoud zou het belangrijkste zijn. Dit volgde verzoeker. Hij gaf zijn medewerking, maar beperkte zich tot de (meeste) hoofdlijnen.

Verzoeker heeft gedaan wat hem gevraagd werd. Hij is vervolgens volledig afhankelijk van hetgeen door de medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld en wat deze persoon vervolgens (snel) noteerde in een verslag.

Een controle op de manier waarop dit gesprek is verlopen is (nagenoeg) onbestaande.

Het enige wat kan worden vastgesteld is dat de handtekening van verzoeker is aangebracht op de handgeschreven "vragenlijst" van de Dienst Vreemdelingenzaken, waaruit kan worden bepleit dat het akkoord van hen met de inhoud hiervan wordt bevestigd. De bewijswaarde van deze handtekening is echter bijzonder relatief, aangezien hij geen bijstand had van enige vertrouwenspersoon of raadsman en hij de Nederlandse taal niet machtig is. Er kan evenmin worden nagegaan of de vragenlijst aan hem werd voorgelezen en in welke omstandigheden werd gevraagd aan hem om een handtekening te plaatsen. Van verzoeker wordt daarentegen verwacht dat hij (gewillig) zijn medewerking verleent, waardoor hij zijn handtekening plaatst als hem dat gevraagd werd. Dit geldt des te meer omdat verzoeker overtuigd was dat zijn bewoordingen correct werden genoteerd.

De bewijswaarde van het verslag bij de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook (bijzonder) relatief, gelet op bovenvermelde omstandigheden.

De Commissaris-generaal houdt geen rekening met de omstandigheden waarbinnen een dergelijk verslag tot stand komt (zoals hierboven uiteengezet).

Deze beslissing van het de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is echter niet met de vereiste zorgvuldigheid tot stand gekomen aangezien - ten onrechte - de omstandigheden waarbinnen het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingen heeft plaatsgevonden niet in rekening werd genomen, terwijl dit een kernelement vormt van de reden waarom er een verschil is opgetreden met de genoteerde bewoordingen die werden genoteerd bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in vergelijking met de genoteerde bewoordingen door de medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De vermeende verschillen tussen het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zijn daarom niet van die aard om de geloofwaardigheid te ontnemen aan het asielrelaas."

Verzoeker verwijst voorts naar zijn niet ter discussie staande Afghaanse nationaliteit en naar zijn langdurig verblijf in het buitenland, en in het bijzonder Europa. Hij verduidelijkt dat hij langdurig in Europa verbleef na zijn vertrek uit Afghanistan medio 2017 en dat hij voorheen werkzaam was bij de nationale politie in Afghanistan, waardoor hij des te meer vreest om gevisieerd te worden door de taliban. Verzoeker wijst er verder op dat, hoewel het niveau van willekeurig geweld zou zijn afgenomen, en humanitaire toegang tot veel delen van het land is verbeterd, de omstandigheden in Afghanistan zeer onvoorspelbaar blijven, met wijdverbreide zorgen over gericht geweld en mensenrechtenschendingen. In dit verband geeft hij ook aan dat UNHCR staten oproept om de beslissingen van Afghaanse asielzoekers op te schorten, gelet op de onvoorspelbare omstandigheden, en verwijst naar de bijgevoegde UNHCR *Guidance Note* van februari 2022. In ondergeschikte orde stelt hij dat hij, in het geval van een terugkeer naar Afghanistan, in een situatie zou belanden van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting en verwijst hij naar de preciaire levensomstandigheden in Afghanistan en zijn persoonlijke situatie, in het bijzonder zijn langdurig verblijf in België.

Onder verwijzing naar het arrest nr. 270 813 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 31 maart 2022 haalt verzoeker vervolgens de algemene situatie in Afghanistan aan, met name de algemene humanitaire situatie, de socio-economische omstandigheden en de veiligheidssituatie. In

verband met de passage uit het voormeld arrest van de Raad waarin wordt gesteld dat de beschikbare algemene landeninformatie over Afghanistan wijst op een situatie waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in Afghanistan of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon en dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen, betoogt verzoeker dat een dergelijk onderzoek *in casu* niet gevoerd werd en dat hij evenmin gehoord werd of er in zijn hoofde dergelijke persoonlijke omstandigheden bestaan, waardoor hij niet de mogelijkheid gekregen heeft om dergelijke elementen naar voren te brengen in het kader van de gewijzigde veiligheidssituatie in Afghanistan.

Verzoeker wijst er - in aansluiting bij het bovenstaande - tevens op dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade vereist in het licht van actuele landeninformatie en zijn individuele omstandigheden. Hij is van mening dat, in navolging van een fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan waarbij de taliban heden functioneren als een *de-factore* regering, hij de mogelijkheid moet krijgen om op passende wijze, in het licht van deze ingrijpende gebeurtenissen in Afghanistan, relevante elementen aan te brengen zodat een zorgvuldige, correcte en volledige beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming gebeurt. Volgens verzoeker moest de verwerende partij dan ook een nieuw persoonlijk onderhoud hebben georganiseerd, zodat hij in de gelegenheid werd gesteld om zijn vrees, gelet op de gewijzigde omstandigheden in Afghanistan, uiteen te zetten. Verzoeker verwijst in dit verband naar zijn persoonlijke situatie en in het bijzonder zijn langdurig verblijf in het buitenland (en meer specifiek in Europa). Hij verwijt de commissaris-generaal niet afdoende onderzocht te hebben of hij bij een eventuele terugkeer riskeert om als verwesterd, als medewerker van de Afghaanse overheid dan wel als afvallige te worden beschouwd. Hij wijst er nog op dat in "*het EASO COI Afghanistan van januari 2022*", waarin wordt ingegaan op de situatie van personen die een verzoek om internationale bescherming in het Westen hebben ingediend en zij die terugkeren vanuit het Westen naar Afghanistan, onder meer wordt uiteengezet dat Afghanen die vertrokken zijn, gezien worden als mensen die geen islamitische waarden hebben of op de vlucht zijn voor dingen die zij gedaan hebben. Hij besluit dat zijn individuele situatie in het licht van deze landeninformatie dient onderzocht te worden.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoeker de Raad, in hoofddorde, om de bestreden beslissing te vernietigen, en in subsidiaire orde om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. Stukken

2.2.1. Ter staving van zijn betoog voegt verzoeker volgend stuk aan het voorliggend verzoekschrift:

- UNHCR, "*Guidance note on the international protection needs of people fleeing Afghanistan*", februari 2022 (stuk 3).

2.2.2. Op 22 mei 2023 legt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer waaraan hij volgende rapporten toevoegt met verwijzing naar de *weblinks*:

- International Crisis Group, "*Afghanistan's Security Challenges under the Taliban*", 12 augustus 2022 (stuk 1);
- UNHCR, "*Afghan Situation*", update september 2022 (stuk 2);
- Vluchtelingenwerk Vlaanderen, "*Afghanistan: juridische analyse beslissingen CGVS*" (stuk 3).

2.2.3. Op 23 mei 2023 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de *weblinks* van vermeldt:

- EUAA, "*Afghanistan Security Situation*", augustus 2022;
- COI Focus, "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*", 23 september 2022;
- COI Focus, "*Afghanistan, Veiligheidssituatie*", 5 mei 2022;

- EASO, “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023.

Bij deze aanvullende nota wordt tevens volgend stuk gevoegd:

- COI Focus “Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022.

2.2.4. Op 24 mei 2023 legt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een tweede aanvullende nota neer met daarbij gevoegd drie foto's van verzoeker in uniform.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn,

is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.5. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die

in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

Verzoeker werkt voorts geenszins uit welke van de bepalingen in artikel 48/5 door de verwerende partij zou(den) zijn geschonden. Voorts geeft hij niet concreet aan waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt de schending van dit artikel niet op dienstige wijze aangevoerd.

2.3.6. In de mate dat verzoeker opwerpt dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.7. In het verzoekschrift betoogt verzoeker dat, in navolging van een fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan waarbij de taliban heden functioneren als een *de-factoregering*, hij de mogelijkheid moet krijgen om op passende wijze, in het licht van deze ingrijpende gebeurtenissen in Afghanistan, relevante elementen aan te brengen zodat een zorgvuldige, correcte en volledige beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming gebeurt. Hij vervolgt dat er een nieuw persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: he commissariaat-generaal) moest hebben plaatsgevonden, zodat hij in de gelegenheid werd gesteld om zijn vrees, gelet op de gewijzigde omstandigheden in Afghanistan, uiteen te zetten.

Zoals hoger reeds uiteengezet, is de Raad bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming gehouden aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden.

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de politieke situatie en de conflictdynamiek in Afghanistan radicaal zijn veranderd toen de Verenigde Staten hun troepen hebben teruggetrokken en de voormalige Afgaanse regering half augustus 2021 ineensloot, waarna de taliban de macht overnamen en het Islamitisch Emiraat Afghanistan (IEA) weer oprichtten.

Dit is onmiskenbaar een nieuw feit dat heden aan de orde is, waarvan de commissaris-generaal op de hoogte is, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, en dat tevens uitgebreid onder de aandacht wordt gebracht door verzoeker in het verzoekschrift en voornamelijk in de aanvullende nota's van beide partijen.

Deze machtsovername is gebeurd voordat de commissaris-generaal een beslissing inzake het thans voorliggende verzoek om internationale bescherming heeft genomen en de bestreden beslissing maakte aldus een beoordeling van de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker in de hiervoor geschetste context.

De Raad herinnert eraan dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade vereist in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van verzoeker. Verzoeker moet in navolging van een fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan, waarbij de taliban heden functioneren als een *de-factoregering*, de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van deze ingrijpende gebeurtenissen in Afghanistan, relevante elementen aan te brengen zodat een zorgvuldige, correcte en volledige beoordeling van een eventuele nood aan internationale bescherming gebeurt. Indien de specificiteit van de zaak dit vereist, kan dit gebeuren middels een nieuw persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal.

Verzoeker werd op 2 september 2021, en dus vlak na de machtsovername door de taliban in augustus 2021, gehoord in een persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal. Verzoeker had aldus de mogelijkheid om tijdens het persoonlijk onderhoud concrete elementen aan te brengen die aantonen dat de machtsovername een concrete impact heeft/kan hebben op zijn persoonlijke situatie. In zoverre verzoeker hiermee insinueert dat er een tweede persoonlijk onderhoud had moeten worden georganiseerd om hem nogmaals te kans te geven om verklaringen af te leggen over de impact van de machtsovername op zijn verzoek om internationale bescherming, wijst de Raad op artikel 57/5ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat de commissaris-generaal een verzoeker om internationale bescherming minstens eenmaal oproept voor een persoonlijk onderhoud over de inhoud van zijn verzoek om internationale bescherming. De commissaris-generaal heeft een discretionaire

bevoegdheid om een tweede persoonlijk onderhoud te organiseren indien hij dit nodig acht om, in het licht van de op hem rustende verplichting, een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade te voeren en nadere inlichtingen te verwerven die kunnen leiden tot het vaststellen van het al dan niet bestaan van een nood aan internationale bescherming. Te dezen blijkt dat verzoeker, zo weze herhaald, werd opgeroepen en gehoord in het kader van een persoonlijk onderhoud op 2 september 2021, zijnde na de machtsovername van de taliban. Aldus is aan de vereiste van voormeld wetsartikel voldaan. Waaruit verzoeker afleidt dat de commissaris-generaal er *in casu* toe verplicht was om een tweede persoonlijk onderhoud te organiseren, kan geheel niet worden ingezien.

Bovendien heeft verzoeker de mogelijkheid om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen. Immers kan verzoeker dit bewerkstelligen via het verzoekschrift en via een aanvullende nota. Daarnaast volgt uit artikel 17, § 3, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen, dat de verzoeker om internationale bescherming, diens advocaat of vertrouwenspersoon de mogelijkheid hebben om aanvullende opmerkingen en stukken aan het commissariaat-generaal over te maken, waarna ze bij het individueel dossier van de verzoeker worden gevoegd en waarmee door de commissaris-generaal bij de beoordeling van het verzoek rekening dient te worden gehouden indien deze tijdig bezorgd werden.

De Raad benadrukt nog dat, zo weze herhaald, het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald en dat verzoeker zijn opmerkingen en stukken niet enkel gedurende het persoonlijk onderhoud kan neerleggen, maar dat hij dit ook daarbuiten kan doen.

Hoewel verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud van 2 september 2021 geen verklaringen aflegde of bijkomende stukken neerlegde over de gevolgen van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en dit ook later niet deed, wijst de Raad erop dat de verwerende partij middels de bestreden beslissing de gewijzigde situatie in Afghanistan mee in rekening heeft gebracht en tevens in haar aanvullende nota van 3 maart 2023 de landeninformatie heeft geactualiseerd.

Zoals reeds meerdere keren aangestipt, is de Raad ertoe gehouden een volledig en *ex nunc*-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, *Alheto*, ptn. 105-106, 118). De Raad onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen (artikelen 39/2, § 1, tweede lid, 1°, en 39/76, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet). De Raad kan daarnaast de bestreden beslissing vernietigen, hetzij omdat hieraan een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet).

In casu is de Raad van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft en heeft gehad om tijdens zijn persoonlijk onderhoud en in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze te duiden welke invloed de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 heeft gehad op zijn eigen persoonlijke situatie. Verzoeker heeft dit echter nagelaten.

In casu wordt vastgesteld dat verzoeker niet opnieuw moest worden gehoord door middel van een nieuw persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal.

2.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.8.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan vervolging vanwege de taliban. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen tot aan zijn vertrek uit Afghanistan werkzaam was bij de Afghaanse nationale politie (hierna: de ANP), stond vermeld op een door de taliban opgestelde en aan de moskee opgehangen lijst waarop alle namen van dorpelingen stonden die moesten stoppen met hun werk voor de overheid. Tijdens zijn vakantie in 2017 ging verzoeker naar huis en werd hij, ondanks zijn voorzorgen, gezien toen

hij op terugweg was van zijn paternale oom, waarna de taliban naar zijn huis kwamen en zijn huis begonnen te beschieten.

Blijkens de bestreden beslissing is verzoeker er niet in geslaagd te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in het Verdrag van Genève, zijn land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft hij aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet. Vooreerst (i) wist verzoeker niet aannemelijk te maken jarenlang tewerkgesteld te zijn geweest bij de ANP, daar zijn verklaringen in dit verband op tal van punten niet overtuigen. Zo (a) zijn verzoekers verklaringen over zijn rekrutering niet in lijn met algemene informatie over de rekruteringsprocedure die bij de ANP gehanteerd werd. Verder (b) kunnen ook zijn verklaringen omtrent zijn opleiding en training bij de ANP niet overtuigen. Tot slot (c) kan ook verzoekers kennis over de nationale politie in het algemeen niet overtuigen. Daarnaast (ii) wijst de commissaris-generaal erop dat, zelfs al had verzoeker zijn werk als politieagent bij de ANP aannemelijk weten te maken – *quod non* –, er in Afghanistan, louter als gevolg van zijn vermeende beroepsbezigheden, niet noodzakelijk een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofd bestaat. Verzoeker dient immers aannemelijk te maken dat hij persoonlijk het slachtoffer was van vervolgingsfeiten in de vluchtelingenrechtelijke zin, of er omwille van bepaalde reden(en) in de toekomst aan blootgesteld zou worden. Hij is hier geenszins in geslaagd, daar hij niet aannemelijk wist te maken dat hij persoonlijk door de taliban bedreigd en gezocht werd. In eerste instantie (a) kan er, gelet op het gegeven dat er uit het voorgaande kan geconcludeerd worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn tewerkstelling bij de ANP en gezien zijn persoonlijke problemen – die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht uit Afghanistan – voortvloeien uit zijn job, logischerwijze ook maar moeilijk geloof worden gehecht aan zijn persoonlijk relaas en de bedreigingen aan zijn adres. Bovendien (b) blijkt de ongeloofwaardigheid van zijn problemen ook uit verschillende inconsistenties, tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden die werden vastgesteld doorheen zijn verklaringen. Ten eerste is het compleet onaannemelijk dat verzoeker op zijn laatste vakantiedag overdag op een padje zou lopen van zijn oom naar huis. Ten tweede is het weinig aannemelijk dat, wanneer de talibs de dag nadien langs zijn huis komen en hem daar treffen, op hem zouden beginnen schieten maar hem niet zouden raken of achter hem aan zouden gaan. Ten derde sprak verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken over veel brieven die gestuurd zouden zijn via de moskee en over een lijst waar zijn naam op zou staan, terwijl hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal eerst verklaarde dat hij bedreigd werd en de talibs zijn familie bedreigden waarna er ook een lijst werd opgehangen aan de moskee met zijn naam erop, om even later te verklaren dat de taliban eerst de lijst zouden opgehangen hebben aan de moskee en pas nadien naar zijn huis kwamen om hem te bedreigen. Ten vierde heeft verzoeker zowel tijdens zijn eerste drie jaar in dienst, toen de taliban nog niet aanwezig zouden zijn geweest in zijn regio maar hij wel al voorzichtig was, en ook tussen het ophangen van de lijst en zijn vertrek uit Afghanistan – een periode van vier jaar – geen problemen gekend. Ook verzoekers familie kan tot op heden zonder problemen in hetzelfde dorp verblijven. Ten slotte (iii) kunnen de door verzoeker neergelegde documenten, omwille van de in de bestreden beslissing vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in het voorliggende verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker beperkt zich tot het plegen van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerd vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

2.3.8.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen aannemelijke elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.8.3. In de bestreden beslissing wordt in eerste instantie terecht opgemerkt en omstandig toegelicht dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers jarenlange tewerkstelling bij de ANP. De bestreden beslissing luidt in dit verband als volgt:

“Ten eerste vertelde u over uw rekrutering dat u met uw taskara naar het districtshuis ging, dat er een dorpeling (en tevens een politieagent) borg stond voor u en u nadien naar de controlepost werd gestuurd (Notities Persoonlijk Onderhoud (hierna: NPO), dd. 2.09.21, p.9). Echter, volgens informatie waar het

CGVS over beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier (COI Focus), blijkt dat een rekruteringsprocedure uit meerdere fases bestaat. Zo moet u een aanvraag indienen bij een rekruteringscentrum, en niet bij het districtshuis zoals u aangaf. Daarnaast zouden er fysieke en geschiktheidstesten volgen, waarover u met geen woord repte. Ten slotte dient u niet enkel een taskara voor te leggen, maar ook twee getekende aanbevelingen van overheidsfiguren. Zelfs rekening houdende met het feit dat de procedure lokaal kan afwijken, is het verhaal dat u liet optekenen wel compleet verschillend van deze standaard om gerekruteerd te worden door de Afghaanse nationale politie.

Ten tweede konden ook uw verklaringen omtrent uw opleiding niet overtuigen. Om te beginnen gaf u aan uw training gevolgd te hebben in Paktika (NPO, p.22). Uit informatie waar het CGVS over beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat er in Afghanistan trainingscentra zijn waar ANP-rekruten opgeleid worden in de provincies Bamyán, Jalalabad, Gardez, Kandahar, Herat, Mazar-e-Sharif, Wardak en Kunduz. In Paktika is er opvallend genoeg geen trainingscenter terug te vinden (Zie COI Focus). Verder verklaarde u initieel dat u 45 dagen opleiding heeft gekregen. U leerde daarin om een kwartslag naar links te draaien, naar rechts te draaien en achteruit te draaien. Verder sprak u over praktische lessen zoals stappen, aanvallen, omringen van mensen... (NPO, p.10). U zou geen theoretische lessen gekregen hebben zoals normaal voorzien wordt wanneer iemand toetreedt tot de nationale politie. Volgens informatie waar het CGVS over beschikt, en toegevoegd in het administratief dossier (COI Focus), zou een opleiding bestaan uit vijf weken voor ongeschoolde rekruten, daar zou ook nog een verplichte alfabetiseringscursus bij komen. In de basiscursus worden tal van theoretische vakken gegeven waaronder mensenrechten, politietaken, wapens, schrijftechnieken... U had echter geen kennis van één van deze vakken. Gevraagd naar uw kennis over wetgeving kon u enkel vertellen dat u de bevolking diende te respecteren en geen misbruik mag maken van het uniform en het pistool (NPO, p.10).

Ten derde kon ook uw kennis over de nationale politie niet overtuigen. Van een plaats waar u jarenlang gewerkt zou hebben, kan verwacht worden dat u hier uitgebreid en doorleefd over kan praten. U bleef echter vaag en oppervlakkig, hetgeen de geloofwaardigheid van uw werk als soldaat bij de ANP nog verder ondermijnt. Zo blijkt u om te beginnen niet op de hoogte van uw rang bij de politie, u zegt simpelweg dat u 'soldaat' was. Terwijl de rangen opvallend genoeg beginnen bij 'agent' (NPO, p.8). Daarnaast geeft u aan dat het standaard uniform van de ANP groenachtig zou zijn, terwijl dit blauwgrijs is (NPO, p.12). Dat is echter niet het enige. Wanneer u gevraagd wordt naar uw overste, spreekt u van een 'subdirecteur', een opmerkelijke titel binnen een politiestructuur (NPO, p.12). U weet ook geen naam te noemen wanneer u gevraagd wordt naar wie uw opleider was. Meer zelfs, wanneer de naam wordt genoemd die op uw opleidingscertificaat staat onder 'opleider', blijkt u wonderwel nog nooit van deze naam gehoord te hebben (NPO, p.12 en 13). Ten slotte bent u niet op de hoogte van de verschillende onderdelen van de nationale politie. Zo kan u zelf de structuur niet uitleggen, maar ook wanneer er gevraagd wordt naar de anti-misdaad politie of de family response unit weet u hier geen uitleg over te geven (NPO, p.10 en 12). Van iemand die enkele jaren tewerkgesteld was bij de politie, kan verwacht worden dat hij/zij correct op deze vragen kan antwoorden."

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier.

In het verzoekschrift betoogt verzoeker vooreerst dat, indien zijn persoonlijke situatie in acht wordt genomen, niet blijkt dat het standpunt in de bestreden beslissing, dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn tewerkstelling, kan worden bijgetreden. Hij wijst er in dit verband op dat hij slechts een beperkte scholing genoot, een basistraining kreeg bij de politie in Paktia, geen leidinggevende taken uitvoerde en altijd hetzelfde werk deed. Hij benadrukt dat hij naar best vermogen een antwoord probeerde te formuleren op de vragen die hem werden gesteld.

Eerst en vooral merkt de Raad op dat er, omwille van de hogere weergegeven motieven, terecht geen geloof wordt gehecht aan verzoekers tewerkstelling bij de ANP en de (al dan niet beperkte) opleiding die hij daar genoot, waardoor de Raad in het ongewisse blijft aangaande de werkelijke scholing die hij in dit kader genoot. Los hiervan merkt de Raad op dat beperkte scholing de verstandelijke vermogens niet aantast en verzoeker niet aantoonde dat hij niet over de verstandelijke vermogens beschikt om vragen te beantwoorden aangaande zijn directe leefwereld en beweerdde regio van herkomst, alsook over de feiten die aanleiding zouden hebben gegeven tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst. De Raad wijst er voorts op dat ook van een beperkt geschoold en beperkt geletterde persoon redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij de door hem beleefde gebeurtenissen, net als aspecten uit zijn directe leefwereld, op een coherente en consistente wijze kan uiteenzetten. Bovendien formuleerden noch verzoeker, noch zijn advocaat enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal. Evenmin

werd er melding van gemaakt dat van verzoeker in het kader van dit onderhoud, al dan niet omwille van voormelde of andere reden(en), geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt voorts dat dit onderhoud op normale wijze is geschied en kan geenszins worden afgeleid dat van verzoeker niet mocht worden verwacht dat hij zijn voorgehouden situatie en problemen aannemelijk zou kunnen maken middels het afleggen van spontane, doorleefde, overtuigende en geloofwaardige verklaringen en door het verstrekken van een antwoord op de bij het commissariaat-generaal aan hem zowel open als gesloten gestelde vragen over zijn situatie en problemen. Evenmin slaagt verzoeker erin aan te tonen hoe zijn beperkte scholingsgraad, dan wel het feit dat hij geen leidinggevende taken uitvoerde binnen de ANP zijn door de verwerende partij ongeloofwaardig of tegenstrijdig bevonden verklaringen kan vergoelijken. Van verzoeker kan dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat hij coherente en geloofwaardige verklaringen kan afleggen aangaande zijn beweerdte tewerkstelling bij de ANP, meer bepaald over het rekruteringsproces, de genoten opleiding en de ANP als dusdanig, zeker gelet op het feit dat hij er meerdere jaren werkzaam zou zijn geweest. Verzoeker slaagt hier *in casu* geenszins in. De *post factum* bewering dat hij naar best vermogen een antwoord probeerde te formuleren, doet geenszins afbreuk aan het geheel van bevindingen waaruit genoegzaam naar voren komt dat aan de tewerkstelling bij de ANP geen geloof kan worden gehecht.

Waar verzoeker voorts oppert dat de informatie waarop de verwerende partij zich baseert niet sluitend is en dat afwijkingen, zoals dit kennelijk het geval was in de regio waar hij zijn training deed en gestationeerd was, mogelijk zijn, merkt de Raad op dat de verwerende partij in de bestreden beslissing rekening hield met de mogelijkheid dat de werking van de ANP lokaal kan afwijken van wat hierover terug te vinden is in de door haar bijgebrachte informatie. Verzoeker brengt echter zelf geen informatie bij om zijn blote bewering te staven en waaruit zou kunnen blijken dat de werking van de ANP fundamenteel verschillend was in de regio waarin hij zijn training had en gestationeerd was. Aldus oordeelde de commissaris-generaal terecht dat, rekening houdende met het feit dat de werking van de ANP lokaal kan afwijken, de verklaringen die verzoeker in dit verband aflegde wel heel erg verschillen van de standaard werking zoals omschreven in de bijgebrachte informatie.

2.3.8.4. Daarnaast stelt de Raad, in navolging van de verwerende partij, vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij persoonlijk door de taliban bedreigd en gezocht werd.

2.3.8.4.1. Vooreerst kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers persoonlijke problemen en de bedreigingen aan zijn adres, die de aanleiding vormden voor zijn vertrek uit Afghanistan, gezien deze problemen voortvloeien uit zijn beweerdte tewerkstelling bij de ANP, waaraan, gelet op het voorgaande, op zich al geen geloof wordt gehecht.

2.3.8.4.2. Voorts stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende vervolgingsfeiten, aangezien er verschillende inconsistenties, tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden kunnen worden vastgesteld in zijn verklaringen hieromtrent.

2.3.8.4.2.1. De Raad beaamt de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker in dit verband bij de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal tegenstrijdige verklaringen aflegde. De bestreden beslissing overweegt in dit verband terdege als volgt:

“Ten tweede is het ook opmerkelijk dat u initieel op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) sprak over veel brieven die gestuurd zouden zijn via de moskee, u sprak toen ook over een lijst waar uw naam op zou opstaan (Vragenlijst CGVS, pt.3.5, dd.22.12.20). Op het persoonlijk onderhoud verklaarde u eerst dat u bedreigd werd en de Talibs uw familie bedreigden waarna er ook een lijst werd opgehangen aan de moskee met uw naam erop (NPO, p.18). Even later zegt u dat de Taliban eerst de lijst zou opgehangen hebben aan de moskee en pas nadien naar uw huis kwamen om u te bedreigen (NPO, p.18). Opmerkelijk genoeg maakte u tijdens uw persoonlijk onderhoud helemaal geen gewag van dreigbrieven, laat staan van veel driebrieven. Hierop gewezen, gaf u aan u dat u het (eerder) niet had over dreigbrieven, maar dat de Taliban gewoon langskwam en u en uw vader op die manier bedreigde, ze kwamen langs wanneer ze maar wilden. Dat verklaart echter niet waarom u het eerst expliciet over dreigbrieven had. Daarnaast maakte u ook geen gewag van andere incidenten of benaderingen door de Taliban dan diegene die reeds aan bod kwam (NPO, p.20). Dat u dat niet gezegd zou hebben bij de DVZ (NPO, p.20) is daarvoor uiteraard geen afdoende verklaring. Dat u over uw problemen dermate uiteenlopende verklaringen aflegde, ondermijnt opnieuw de geloofwaardigheid van uw relaas. Des te meer omdat u op de DVZ de

vragenlijst invulde met behulp van een tolk het Pashtu machtig. Het feit dat daar gevraagd werd om bondig te antwoorden op de gestelde vragen ontslaat u niet van uw medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk uw vluchtmotieven te vermelden. Er kan redelijkerwijze verwacht worden dat u alle wezenlijke elementen uit uw vluchtrelaas daar zou vermelden. Bovendien werden uw verklaringen op de DVZ aan u voorgelezen in het Pashtu en heeft u voor akkoord ondertekend met de inhoud ervan (Zie administratief dossier). Ook bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS gaf u aan dat het interview op de DVZ goed was verlopen en u de tolk er goed verstond. U geeft daar reeds aan dat u niet zou gezegd hebben over dreigbrieven, maar oals reeds vermeld kan dit niet verklaren waarom het wel zo genoteerd is (NPO, p.3). De vaststelling dat u de DVZ essentiële elementen anders vermeldde, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid ervan.”

Verzoeker poogt in het verzoekschrift de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij het commissariaat-generaal, die steun vinden in het administratief dossier en die pertinent en draagkrachtig zijn, te relativiseren door de bewijswaarde van de verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken in twijfel te trekken.

In zoverre hij laat uitschijnen dat aan zijn verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken en aan de aldaar ingevulde vragenlijst geen of slechts een relatieve bewijswaarde zou kunnen of mogen worden gehecht, omdat hij aldaar niet werd bijgestaan door een advocaat of een vertrouwenspersoon, omdat hij er werd bijgestaan door en afhankelijk was van een tolk en de ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken, omdat hij er kort moest zijn, omdat er geen controle is op de manier waarop zijn gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken verliep en omdat niet gecontroleerd kon worden of zijn verklaringen aldaar aan hem werden voorgelezen en in welke omstandigheden hij er zijn handtekening onder plaatste, en waar hij op algemene en niet nader uitgewerkte wijze voorhoudt dat de vermeende verschillen tussen het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal niet van die aard zijn om de geloofwaardigheid aan zijn asielrelaas te ontnemen, merkt de Raad op dat verzoeker in dit betoog hoegenaamd niet kan worden gevolgd.

Waar verzoeker erop wijst dat hij tijdens het afleggen van zijn verklaringen en bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet werd bijgestaan door een advocaat of vertrouwenspersoon, kan vooreerst worden opgemerkt dat het zijn taak is om zijn verdediging op een alerte en diligente wijze te regelen en om zich, zo hij dit wenst, te verzekeren van de bijstand van een advocaat of vertrouwenspersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat verzoeker zou hebben verzocht om bij de Dienst Vreemdelingenzaken te worden bijgestaan door een advocaat of een vertrouwenspersoon. Evenmin blijkt hieruit dat hij – al dan niet omwille van de afwezigheid van een advocaat of vertrouwenspersoon – bezwaar zou hebben geformuleerd tegen het plaatsvinden van het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verder verklaarde hij de tolk die hem bijstond bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed te begrijpen en gaf hij aan geen bezwaar te hebben tegen deze tolk. Tevens gaf hij aan dat hij het steeds zou melden indien zich problemen zouden voordoen met de verstaanbaarheid van deze tolk (administratief dossier, verklaring betreffende de procedure d.d. 30 oktober 2020). Hij deed zulks bij de Dienst Vreemdelingenzaken echter niet.

Waar verzoeker stelt dat een controle op de manier waarop het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken is verlopen nagenoeg onbestaande is, wijst de Raad erop dat zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem werden voorgelezen, dat hij hierna zowel de verklaringen van de Dienst Vreemdelingenzaken als de vragenlijst uitdrukkelijk voor akkoord ondertekende en dat hij hiermee aangaf dat de hierin opgenomen verklaringen juist en oprecht zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Waar verzoeker stelt dat de bewijswaarde van zijn handtekening bijzonder relatief is aangezien hij geen bijstand had van enige vertrouwenspersoon of raadsman en hij de Nederlandse taal niet machtig is, merkt de Raad op dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de aanwezigheid van een advocaat of een vertrouwenspersoon de tegenstrijdigheid in zijn relaas had kunnen wegnemen. De Raad is van oordeel dat het niet ernstig is om na confrontatie met een tegenstrijdigheid, dan wel een negatieve beslissing louter hypothetische communicatieproblemen op te werpen. Verzoeker verklaarde bij de indiening van zijn verzoek immers de bijstand te verzoeken van een tolk die de taal Pashtou beheerste (“Bijlage 26” d.d. 3 september 2020). Hij gaf tevens aan het Pashtou voldoende te beheersen om de problemen die geleid hebben tot zijn vlucht te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden (administratief dossier, verklaring betreffende de procedure). Toen verzoeker bij het begin van zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal gevraagd werd naar het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, gaf hij aan dat het interview aldaar goed verlopen was, dat hij de tolk verstond en dat hij alle redenen voor zijn vertrek heeft kunnen geven. Niettegenstaande verzoeker hierbij ook aangaf

dat hij *“toen verteld [heeft] tijdens 1e interview dat op een lijst namen stonden en die lijst hing in moskeeën, maar ze hebben iets geschreven over dreigbrieven”*, doet dit geen afbreuk aan de neerslag van zijn gezegden, waarmee hij zich akkoord verklaarde, en nog minder aan het geheel van de verklaringen waaruit blijkt dat verzoeker uiteenlopende verklaringen aflegde over de voorgehouden problemen met de taliban.

Verder benadrukt de Raad dat van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij voor de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming in staat is om voldoende coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen af te leggen. De feiten die de aanleiding vormen voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst moeten, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn verzoek, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze worden weergegeven in iedere fase van het onderzoek. Dit geldt tevens tijdens een interview zonder bijstand van een advocaat of vertrouwenspersoon. Bovendien preciseert of concretiseert verzoeker niet waar of op welke wijze dit alles van invloed zou zijn geweest op de vertaling en het neerschrijven van zijn gezegden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Evenmin toont verzoeker concreet aan dat, waar of hoe dit van invloed zou zijn geweest op de inhoud van de bestreden motivering en beslissing.

Waar hij stelt dat hem gevraagd werd kort te zijn, wenst de Raad nog aan te stippen dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de procedure om internationale bescherming. Dat de procedure bij de Dienst Vreemdelingenzaken een andere finaliteit heeft en dat aldaar gevraagd wordt om het relaas kort samen te vatten, vormt in het geheel geen verklaring voor het feit dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken melding maakte van dreigbrieven, en dit volledig onvermeld liet tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gelet op hetgeen voorafgaat, besluit de Raad dan ook dat verzoekers verweer geen afdoende verklaring vormt voor de vastgestelde omissies. Verzoeker wordt niet bijgetreden dat de *“vermeende verschillen”* tussen zijn afgelegde verklaringen niet van die aard zijn om de geloofwaardigheid van zijn relaas te ontnemen. Dit betoog verklaart bovendien geenszins waarom verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal eerst verklaarde dat hij bedreigd werd en de talibs zijn familie bedreigden waarna er ook een lijst werd opgehangen aan de moskee met zijn naam erop, om even later te verklaren dat de taliban eerst de lijst zouden opgehangen hebben aan de moskee en pas nadien naar zijn huis kwamen om hem te bedreigen.

Gelet op deze tegenstrijdige verklaringen blijft de Raad dan ook in het ongewisse of verzoeker, behoudens het incident waarbij zijn huis werd beschoten, nog op andere momenten in aanraking kwam met of bedreigd werd door de taliban.

2.3.8.4.2.2. De bestreden beslissing overweegt in dit verband verder ook terecht als volgt:

“Ten eerste is het compleet onaannemelijk dat u op uw laatste vakantiedag overdag over een padje zou lopen van uw oom naar huis. Dit terwijl u duidelijk goed op de hoogte was van het risico en de voorbijgangers en jaren enorm voorzichtig zou zijn geweest (NPO, p. 19). Zo geeft u aan nooit het huis uit te zijn geweest en steeds aan te komen en te vertrekken in de nacht als u naar huis ging (NPO, p.19). Uw verklaring dat u op dat moment dacht dat het wel veilig zou zijn en dat u geen problemen ging krijgen kan dan ook niet overtuigen (NPO, p.19). Daarnaast is het ook weinig aannemelijk dat wanneer de Talibs de dag nadien langs uw huis komen en u daar treffen ze op u zouden beginnen schieten maar u niet zouden raken of achter u aan zouden gaan. Naast deze incidenten, bent u op geen enkel ander moment in aanraking geweest met de Taliban (NPO, p.19).

[...]

Ten derde gaf u aan gestart te zijn bij de politie in 1389 (Gregoriaanse kalender hetzelfde als 2010). Vervolgens verklaart u dat de zogenaamde lijst werd opgehangen wanneer u reeds 3 jaar in dienst was, dit was dan rond 2013. In die eerste drie jaren zou u nooit problemen hebben ondervonden, de Taliban zou niet aanwezig zijn geweest in uw regio. Toch geeft u aan in die jaren reeds voorzichtig te zijn geweest, u ging immers steeds in de nacht naar huis en vertrok u opnieuw in de nacht (NPO, p.19). U hebt Afghanistan verlaten in 2017, in dezelfde maand dat uw problemen begonnen zijn. Er kan dus gesteld

worden dat tussen het moment dat de lijst werd opgehangen, en uw vertrek uit Afghanistan, er geen enkel incident heeft plaatsgevonden in een periode van vier jaar (NPO, p.8, 19). U zou volgens uw verklaringen überhaupt zelfs maar 5 à 6 jaar gewerkt hebben bij de ANP, wat zoveel betekent als tot 2015 of 2016, minstens een jaar voor uw effectief vertrek uit Afghanistan (NPO, p.8). Bovendien wordt uw vrees jegens de Taliban nog verder gerelativeerd door de vaststelling dat uw familie tot op heden zonder problemen in uw dorp kan verblijven. U verklaart dat het goed met ze gaat en ze geen problemen hebben (NPO, p.7). Het is niet aannemelijk, gelet op uw verklaringen, dat indien de Taliban daadwerkelijk op zoek was naar u, ze het hebben opgegeven op hetzelfde moment dat u het land zou zijn verlaten."

Ook deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier.

In dit verband verduidelijkt verzoeker in het verzoekschrift dat hij reeds lange tijd gevisieerd werd door de taliban omwille van zijn werkzaamheden bij de overheid en dat hij vermeld stond op een lijst van personen die hun werk voor de overheid moesten stopzetten van de taliban. Hij nam daarom al jarenlang de nodige voorzorgen. Hij vervolgt dat het pas vlak voor zijn vertrek was, op een onvoorzichtig moment op het einde van zijn vakantie, dat hij toch prominent in het vizier kwam en het tot een treffen is gekomen tussen hem en de taliban. Hij verduidelijkt dat hij hierdoor problemen kreeg met de taliban, terwijl hij voordien nooit grote problemen kreeg. Hij voegt hier nog aan toe dat hij persoonlijk werd gevisieerd door de taliban en dat zijn familie gespaard bleef door zijn vertrek uit Afghanistan, daar de taliban hiermee hun doel hadden bereikt, zijnde dat verzoeker niet meer werkzaam kon zijn voor de overheid.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker wel degelijk op de hoogte was van de risico's die aan zijn job verbonden waren, daar hij van in het begin dat hij werkzaam zou zijn geweest voor de ANP, zelfs in de eerste drie jaren waarin de taliban nog niet aanwezig waren in zijn dorp, voorzichtig was (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 19). Zo zou hij, tijdens zijn vakanties, nooit zijn huis hebben verlaten en verplaatste hij zich steeds 's nachts. In het licht van deze verklaringen is het hoogst onwaarschijnlijk dat hij, op het enige moment dat hij eens uit zijn huis kwam om zijn oom te bezoeken, een onvoorzichtig moment zou kennen en dat hij dan net op dat ene onvoorzichtige moment door mensen werd gezien.

Daarnaast oordeelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat het weinig waarschijnlijk is dat verzoeker, die met naam en toenaam op een lijst stond van personen die voor de overheid werkten en die dus duidelijk in het vizier van de taliban stond, toch slechts vlak voor zijn vertrek in 2017 enige concrete problemen zou hebben gekregen met de taliban. Dit zou immers betekenen dat verzoeker minstens gedurende een periode van vier jaar met rust zou zijn gelaten door de taliban, ondanks dat zij wisten dat hij voor de ANP, en dus de Afghaanse overheid, werkte. Verzoeker voert voorts geen verweer tegen de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat het opmerkelijk is dat hij verklaart reeds voorzorgsmaatregelen te nemen bij het begin van zijn tewerkstelling, terwijl de taliban volgens hem slechts drie jaar na zijn indiensttreding naar zijn dorp kwam (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 19), en dat verzoeker verklaarde dat hij Afghanistan verliet in 2017, in dezelfde maand dat zijn problemen begonnen, terwijl hij elders verklaarde sinds 2010 bij de ANP te werken wat hij vijf tot zes jaar zou gedaan hebben, wat zoveel betekent als tot 2015 of 2016, minstens een jaar voor zijn effectief vertrek uit Afghanistan (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 8, 18). Waar verzoeker dit in het verzoekschrift tracht te vergoelijken door te stellen dat de taliban hun doel hebben bereikt nu verzoeker niet meer voor de overheid kan werken nu hij het land heeft verlaten, merkt de Raad nog op dat uit zijn verklaringen geenszins blijkt dat de taliban op de hoogte zijn van het gegeven dat hij niet langer in Afghanistan verblijft. Zij hebben dus wel degelijk redenen om zijn familie lastig te vallen.

2.3.8.5. Bij zijn aanvullende nota van 24 mei 2023 voegt verzoeker nog drie foto's die zijn familie terugvond en waarin hijzelf zou afgebeeld staan in zijn uniform bij het begin van zijn carrière.

De Raad oordeelt dat aan dergelijke privéfoto's geen bewijswaarde kan worden gehecht. Zij kunnen immers eenvoudigweg worden gefabriceerd of gemanipuleerd. Daarenboven bevatten zulke foto's slechts een momentopname, kunnen zij simpelweg in scène worden gezet en vormen zij geenszins enige garantie voor de plaats, het ogenblik en de omstandigheden waarop en waarin deze zijn genomen. Ook hun eigenschappen kunnen immers eenvoudigweg worden gemanipuleerd. Behoudens de vage verklaring dat zijn familie deze foto's zou teruggevonden hebben, laat verzoeker bovendien na om aan te geven waarom hij deze foto's, hoewel deze reeds zouden dateren van het begin van zijn beweerdde werkzaamheden bij de ANP, niet eerder heeft neergelegd en op welke wijze zij deze foto's alsnog konden bekomen. Deze vaststellingen volstaan, tezamen met de vaststelling dat deze foto's geenszins worden neergelegd in het

kader en ter adstructie van een intrinsiek geloofwaardig relaas, om te besluiten dat niet de minste bewijswaarde kan worden toegekend aan de neergelegde foto's.

2.3.8.6. Verzoeker voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de procedure voorgelegde documenten, waaronder documenten met betrekking tot de voorgehouden tewerkstelling, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.8.7. Het geheel aan documenten en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.8.8. Verzoeker vestigt in het verzoekschrift tevens de aandacht op zijn verblijf in Europa. Hij werpt op dat niet afdoende werd onderzocht of hij in geval van terugkeer naar Afghanistan als verwesterd, als medewerker van de Afghaanse overheid of als afvallige zal worden beschouwd. De Raad oordeelt hierover als volgt.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de-factoregering* opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-factotalibanregering*, evenals de provinciale *de-factoregeringen*, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “zina”– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “Taliban’s impact on the population”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“Ministry of Communications and Information Technology”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “immorele inhoud” te beperken. (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “Taliban’s impact on the population”, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”, 8 December 2021 in EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “Guidance

Note" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die "*verwesterd*" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi* tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "*to play the game*". Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van "*zina*" kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, "*Country guidance: Afghanistan*", januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker beweert weliswaar dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa, doch hij laat na deze bewering concreet en tastbaar uit te werken of hiervan enig concreet bewijs bij te brengen. Uit de loutere verwijzing naar zijn vertrek uit Afghanistan medio 2017 en zijn verblijf in Europa en in België kan niet worden afgeleid dat verzoeker, die sinds juli 2020 in België is, bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan, te meer verzoeker tot zijn 27 jaar in Afghanistan heeft verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al een maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Verzoeker maakt nergens aannemelijk dat hij zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij om deze reden problemen zal kennen onder het taliban-regime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen en in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. Enig internaliseren van westerse waarden en normen wordt niet *in concreto* aangetoond. Uit de stukken waarop de Raad vermog acht te slaan, blijkt dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en hij verklaarde nog contact te

hebben met zijn familie in de regio van herkomst (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 6-7 en bevestigd ter terechtzitting). Verzoeker kan zich desgevallend bij hen informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker brengt geen elementen aan op grond waarvan kan worden vastgesteld dat hij niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de huidige Afghaanse context.

Verzoeker beweert in het verzoekschrift ook nog dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als afvallige, doch hij laat na deze bewering uit te werken of hiervan enig bewijs bij te brengen. Hij maakt dit geenszins concreet aannemelijk met de loutere verwijzing naar zijn verblijf in Europa. Ook verzoekers bewering dat hij bij terugkeer gezien zal worden als medewerker van de Afghaanse overheid, waaraan gelet op het voorgaande geen geloof kan worden gehecht, wordt niet aannemelijk gemaakt met de loutere verwijzing naar zijn verblijf in Europa.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Aan zijn betoog dat hij voorheen problemen had met de taliban, kan immers, gelet op wat hierboven wordt uiteengezet, geen geloof worden gehecht. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban.

Wat betreft verzoekers betoog over leven onder talibanbewind na de machtsovername, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

In acht genomen wat voorafgaat, kan de machtsovername door de taliban in hoofde van verzoeker niet worden beschouwd als een element dat de kans aanzienlijk vergroot dat hij als vluchteling kan worden erkend omwille van het feit dat hij enige tijd in het Westen heeft doorgebracht.

2.3.8.9. De Raad besluit in navolging van bovenstaande dat een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden aangenomen.

2.3.9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.9.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.9.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoekers betoog en de bijgebrachte informatie per aanvullende nota van 22 mei 2023 doet hierover niet anders denken.

Zoals hoger reeds aangehaald, wordt niet betwist dat Afghanistan wordt geconfronteerd met een ernstige humanitaire crisis. De bij de aanvullende nota gevoegde rapporten liggen in dezelfde lijn als de hierboven geciteerde bronnen en bevestigen dat de humanitaire en economische situatie prangend is, maar hieruit kan niet worden besloten dat deze situatie wordt veroorzaakt door een actor, noch dat verzoeker als gevolg van een intentionele handeling of nalaten te handelen persoonlijk wordt gevisieerd waardoor hij in een situatie zal belanden waarin hij niet in zijn elementaire levensbehoeften kan voldoen.

Voor zover verzoeker in de aanvullende nota benadrukt dat de socio-economische situatie in Afghanistan drastisch is verslechterd na de machtsovername en hierbij wijst op de rol van de internationale spelers, het beleid van de taliban en de impact van het stopzetten van de financiële hulp, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Voor zover verzoeker in diezelfde aanvullende nota meent dat de huidige situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*” van het EHRM, kan hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*” is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de-factoregering* aanwezig, met *de-factoministers* en *de-factofunctionarissen* (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36- 43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Waar verzoeker verwijst naar 's Raads rechtspraak, dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er, nu meer informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Waar verzoeker in dit verband in zijn verzoekschrift wijst op zijn persoonlijke situatie en hierbij inzonderheid opnieuw verwijst naar zijn langdurig verblijf in België, stelt de Raad vast dat verzoeker geenszins aantoont dat Afghanen die langdurig in het Westen verbleven een groep van geviseerde personen vormen die bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zouden worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Bovendien verwijst de Raad naar wat hierover reeds is gesteld onder overweging 2.3.8.8.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.9.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15,

c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en *'unexploded ordnance'*, wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal *'armed clashes'*, luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als *"gevechten"*, 994 als *"geweld tegen burgers"*, en 477 als *"explosies/geweld op afstand"* (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

De informatie waarnaar verzoeker in het verzoekschrift, alsook in zijn aanvullende nota, verwijst, is dezelfde, of ligt minstens in lijn, met deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld en kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen.

Verzoeker verwijst naar de UNHCR "*Guidance note on the international protection needs of people fleeing Afghanistan*" van februari 2022 (stuk 3 bij het verzoekschrift), waar bezorgdheden werden geuit omtrent de beschikbaarheid van bronnen en beperkingen in het verzamelen van landeninformatie. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

Verzoekers verwijzing naar arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad is ook in dit verband, omwille van de bovenvermelde redenen, niet dienstig.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen hogere mate aan individuele elementen in die zin, noch maakt verzoeker hiervan melding in zijn verzoekschrift of aanvullende nota.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.9.4. Verzoeker toont gelet op hetgeen voorafgaat niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.11. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad merkt op dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.13. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.14. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS